

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 371/04-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Anny Hanušovskej, bytom B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na ochranu ľudskej dôstojnosti postupom Obvodného úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy, v konaní vedenom pod sp. zn. OVVS-Pr-264/1-04/V03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Anny Hanušovskej **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2004 doručená sťažnosť Mgr. Anny Hanušovskej, bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“) z 22. novembra 2004, ktorou namietala porušenie jej základného práva na ochranu ľudskej dôstojnosti postupom Obvodného úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „obvodný úrad“), v konaní vedenom pod sp. zn. OVVS-Pr-264/1-04/V03.

Sťažovateľka uviedla, že okresný úrad zasiahol do jej základného práva na ochranu ľudskej dôstojnosti tým, že neprerokoval a nerozhodol o jej podaní v zákonom stanovenej lehote. Malo ísť o podanie sťažovateľky „... vo veci priestupku proti občianskému spolunažívaniu z dňa 13. 6. 2003“. Sťažovateľka v tejto súvislosti namieta: „(...) Tu uvedená vec je v krátkom čase druhým prípadom, kedy ten istý štátny orgán moje podanie uložil a konanie zastavil z dôvodu, že zodpovednosť za priestupok zanikla. (...) Moje úsilie o spravodlivé posúdenie podania bolo zmarené. Postup príslušného orgánu pociťujem ako zneváženie mojej ľudskej dôstojnosti a vážnosti – minimálne v okruhu svojho bydliska.“

Sťažovateľka pripojila k sťažnosti list obvodného úradu č. k. OVVS-Pr-264/1-04/V03-66 zo 14. júna 2004, ktorým podľa § 76 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) upovedomil sťažovateľku o zastavení konania vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. spočívajúcom v ublížení na cti urazením alebo vydaním na posmech inej osoby, z dôvodu podľa § 76 ods. 1 písm. f) zákona č. 372/1990 Zb., t. j. že zodpovednosť za priestupok zanikla.

II.

1. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. Sťažovateľka namieta v konaní pred ústavným súdom porušenie svojho základného práva tým, že okresný úrad neprerokoval a nerozhodol o jej podaní v zákonom stanovenej lehote, t. j. z dôvodu zbytočných prietáhov spôsobených okresným úradom v označenom konaní.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Citované ustanovenie čl. 127 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Uvedený princíp sa nepochybne týka aj prípadov, v ktorých sa sťažovatelia ako účastníci konania pred orgánom verejnej správy môžu domáhať ochrany svojich základných práv alebo slobôd, k porušeniu ktorých malo dôjsť jeho nečinnosťou alebo postupom poznačeným zbytočnými prietahmi v konaní, využitím právnych prostriedkov nápravy, ktoré im na tento účel dáva k dispozícii zákon (v danom prípade predovšetkým Občiansky súdny poriadok).

Zákonom č. 501/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov s účinnosťou od 1. januára 2002 došlo k novelizácii § 244 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v tom zmysle, že v správnom súdnictve preskúvajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, pričom postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 244 ods. 1 OSP (v znení účinnom od 1. januára 2002) v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP druhej vety (v znení účinnom od 1. januára 2002) postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 3 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 250u OSP za nedodržanie lehoty uvedenej v uznesení súdu podľa § 250t OSP môže súd na opakovaný návrh účastníka, ak je správny orgán naďalej nečinný, uložiť pokutu do 100 000 Sk, a to aj opakovane. Pred rozhodnutím o pokute si súd vyžiada stanovisko nadriadeného správneho orgánu.

3. Právna úprava obsiahnutá v § 244 OSP účinná od 1. januára 2002, doplnená právnou úpravou obsiahnutou v § 250t a v § 250u OSP platnou a účinnou od 1. januára 2003, zakladá právomoc správnych súdov poskytnúť sťažovateľke ochranu pred zásahom do jej základných práv označených v ústavnej sťažnosti a vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o namietanom porušení jej základného práva zo strany obvodného úradu jeho nečinnosťou prípadne zbytočnými priet'ahmi v konaní (obdobne napr. I. ÚS 9/02, III. ÚS 72/02). Sťažovateľka mala k dispozícii dostupný a účinný prostriedok nápravy,

využitím ktorého mohla dosiahnuť účinnú ochranu jej základných práv priamo v konaní pred súdmi podľa štvrtej hlavy V. časti Občianskeho súdneho poriadku.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2004